

LTK Beets

D 7

Guy de Flaming;

En Verhaal.

epoys a' ston d' o' an d' opur
akape vor apur papur
Saphales. Redipij.

Præludium.

1.

Door nog een zinnig krijgsmanshand
Het adalig Doelgeest had verwoest,
Omdat de hitte van zijn brand
Eens Landwagdel hart verwarmen moest,
Toon nog des Durbflets wotche kulin
Was heerszfort en Laaggeest,
Omdat een flechte wapenknecht,
Braveren maest op 'rookend pluis;
Toon nog het swaard van 'mouden wand
Den grondslag seefte ont blooten locht,
Opdat de moedwil nieten moecht,
Heeren de kracht ging van zijn arm -
Was daar aan 'einde van een der gangen,
Een zaal met zwart flunsi behangen,
Waar menschenvech hoort binnen had,
Raar, door ybroken verftewamen
Slechts zaap en vleermuis binnenkivans,
En 'huilgebroed zijn nesten had,
Waange, blede Maan door 'venter speiden,
In opzucht naar den rechtshout
In iet dat blonk te zien verheulde,
Dat afflak by dien zwarten wand;

Wilde.

Waarvan het Drogloon verhaalde
(Lijf en Moedon van de Trece!)
Dat 't poort was bloedig spookte duwaald
Baan van 't hair te beidje reed;
Waar de Alfenjke en Kerkkerfke boeren
Met heilig eden van beuolien,
Dat heilig kinnen, in den recht
Den loch met kuuwing ongekomen,
Een raaij gillen heb bekomen,
Dat op kwam uit de diepe gracht.
De duassen! die den tijd verboden
Den den per der teigste heid
Te zetten op een treuig feit,
Den dord on theiden aan de dorden
Lor dat de wan blank eenig pheen,
Si 't hart dooreet van alle braven
- 't Lijk des gof torrens onbegrauen,
De Laal hog open aan voor heen

2.

O, raagt my wat daar gebeurde?
Wat ramp, wat onwel, wate schied
De Laal met duibten heeft vermedel,
De wanden daar zo fon ben kleurde?
Wat onvrocht g' of inced verhaal?
Lijf werd verwoest, de zwarte Laal,
De over zooveel jammer rouwde,
In toen men 't aadlyk liis herbouwde,
Toen inmerf dacht de rieuw heer
Aan zwart fluwel roch conrsaal
Maar deed er de eigen kleuen pronken,
Waarvan Lijf andre zalen blonken,
In 't volgest was gelyk melior.

Dan - nieme krijg verwoestte 't heer.²
Het puen der loch con spoungfaken heer!
Ten derden male een kieuw gifficht
Op d'agn quafslag oppericht,
Ten derden male in puen gonen heer!
Nu met dor d'oolig onghaald,
Maar door een heag veruk. Gedoren;
Nu niet verwoest, maar regg'torrens,
Ewin 't nadel gral g'hadat:
Dietwisk, onteigend en verlaten,
Ferviel het stoff als die 't beraten,
't G'flacht van 't volgest, 't vrommaad
Wast langzaam weggevaagd oan de aard,
De toren Lijf ineen g'falleef:
De boom schudde al Lijf blaade af.
Si laatte 't volgest slaapt in 't g'g.
En waer Lijf 't volgeste breede tralle?

3.

Toen ik by de arme conuval stad,
Die tot ermding is gebleuen
Van wat een g'g' was en verheuen,
Toen dedde ik met een g'it den
Die 't loer van een vlarboom plubte
Wien kranke kiuin ter aarde brikte,....
G'flaatten! die nu vlarfshied
Het loer boer te kenel tielt,
Den arend of of Leunen klasaueu,
of Reusenonisten vastgehieu,
Wien vlog de zilver Leunrikken
Aan 't volgest in i 't ved verheef,
Wien onbeproude vinger wichte er
Lijf raam uit Holland 't breed register?

Gedachten, die poëzen bouw,
Haar tot den bouwvalen raafschouw.

4.

Maar zulke waren mijn gedachten,
En die was mijn bezetting niet.
Toen ik mijn blikken deken liek
Op Troilgresten en theloone grachten,
Toen ik op een steenboks nederrat
Uf in de kleine toren trad —
Geen blin hoop, die my loeft te loere,
Owe lang en groothed kan verkeren; —
De tyfde mijns vroegere klacis iskan,
En ik zie vergeeft rogeubied bedelen.
Voor luyter, die plet lang verdween,
Luts Blets, Heer van een netting
Lijn plaats nam by de Kermesche bedden.
De quere kranis lang verword,
Die op zijn helmkap plegt te prunken,
Liek bouk blasev heeft nutgeblonken,
En dwaarchheid ned zijn wapen.
Loo hem de Pluiten overbliven,
Met kranis, Kring sen overhoofd,
Die teeking zijn, van zijn beroofd,
Nechts on den spot met hem te wrijven.
Daar is een net vor eels verwal,
Die geen herait verkrachten zal;
De groothed mistelt hier op arde;
En Loo men zich zijn vaders bloed,
Noch eijn daden schamed moet,
Loo die ik naauwlyks wat voor maard

3
En fir en vngghoren man,
Nog in de Helonie stellen kan,
Die hem dit flacium vngghelpt baarde.

Neem — lae ik op die bouwval zag,
Ten scheren zich herinneringen
Tan alle wat vor jaar en dag
Goburd was aan my optedringing.
In myn gedaachte schikte ik was
De Othwestekken als velleis;
En ik was alsof die ik Kijg bewoonden
Lut beustings aan mijn oog verstonde;
Die Jan, miens ridderslye stem,
Aer by zijn vintestrop geleidete,
Gehoord was vor Tempalend;
De heedere, lieflye Adelhede!
Schlagmrae de, vor men lot
Ik niet vergeeft by Hollands schoone
En dweye traan loekt af te tonen;
Lij plect haar jonkheid op det spot,
Maar plotfing ees my vor de Lense.
Die Lalal met senter zwart gehued,
En ik had leor baklyg duister binaen,
Tan luyvering en schrik veruuld.

5.

Wie uwer zal het my verklaren,
Dat godzaak ons het harte dringf
Om iets verschriftlyps te openbare,
Wat ieder ziel tot sidring dringf.

4
Is 't Wreedheid, die zich ongenadig
Met andrer angst en smart vernadigt.
Hardvochtig Eersucht, die baldadig
Niet een triumph van tranen haakt.
Is 't Eigenliefde, die zich prikkelst
Omdat nie ramp verhaast of leed,
Zichzelven meest belangijke meest,
En die, in 't kleeset des zonn' quikkeld,
Een luicheltrafster, tot u treest?
Is 't Heerschzucht, die 't gebied wil voeren
Op zwakke Zelen, licht verbluft.
Of Kunstzary, die verbied zoekt
Jou elk te schokken en te roeren?...
Neen! -- w' t' riet dat ons krank ge
hold,
Een hartlocht voor de dwefheid vreet
Een trek om 't wareld ijslykheden,
En alt haar heugheid te ontleden;
Een heizing, die bekrifte werd,
En 't Zalig maakt zich roetsporen
In wat ig heel de Ziel doet beven,
Ints desz voor 't heersphelyse hart
Niets zoeter is dan 't mededoggen,
Niets milders dan de traan voor de oogg.
En gen gevoel voor 't kenvermogen
Zoo klaar en duidlyk des de Smart.

En daarom Zoo mijn huidige lied
U mynlyk siddren. Wet of weenen,
Gy allen, die myt oor niet leenen!
Beschuedig my van wreedheid riet.

Machteld.

6.

Lijt gy het jong Burchkronn? Gy,
Die, in deep verstermt verscholen,
U toegeeft in uw mynery,
U dwevel blikken om laat doelen?
Het hoe, in 't meevedig avonduur,
Den swalen Zetel hier geschouwen,
Daar 't maenlicht fienert op den kuis,
En staat dien ~~waaren~~ ^{maten} blik naar boven? --
Neen, dik's de blonde Machteld riet,
Die, met den bruidskrans op de lokken,
Het vedig Vlaamsch gekucht verliest.
En Poelgerts Thüring heeft betrokken;
Die nu zo weinig naanden jaer,
Aan vromen Gy door dik eikt verbonden,
De Luwlyk vrengeet leeft onderdoen,
Of kuynt het ecklyk heil zov'raet?
Wat zytge bleek. Die blaauwende oogg,
Verloren zy dien tentelvonk,

Maar nempt, gelijk en liefde in blond.
 - Een roedel heeft ten overtoeg,
 En tranen volde ont sproont leu ka,
 O Leg, wat smart vermagende te?
 Gy, - Gy een beter noodlot waardig!
 Wat bren viel Letic! Zoo medeaardig
 En lam! wat stormwind was zoo wild.

7.
 De maan was ~~de~~ ^{uit een aguel} opoggan;
 Haar breede schip, min zilveren dan goud,
 Dreef stadly boren 't donker beukenhoek,
 En drong haar liepk door 't duister van de blaas.
 Elk heeft gewis in menig stallen haest
 Zyn levent tot haar lichtglad oppieen,
 En by dien glans dan menig d'ing gedaest,
 Van eijer, - dan haer schynbaar lot mis.
 Daar zyn er, die, by d' r'ant van haer geved,
 At haer volcom versterken in 't genied;
 Daar zyn er, wie haer v'endelghe schijn
 Geschikly, kalen, genist en woen w'et zyn
 Daer hebben er der dwep'licht toegogan
 In 't staven naar dat, naetty wor w'ont'aven
 Daar zyn er, wie haer he' helpe geved
 Lecht, veel. (en onvoorrecht!) Droomend
 Maar, naar in ook 't hart v'and'ende. Inse ve
 My wekte altyd het denkbeeld van Goddel
 De zedige Besikwouter die besikheien,
 Met bleek' rang van de v'ist'ken verp'tyad
 Met blinkend, w'or en. Paach toer v'edijnt
 In dan! g'effert, om aller. Starren. Zeden
 Als

5
 Als die haar n'gongraanheid bejst.
 Zo dien n' haer den vromen st'nd beginen
 Het v'ed'ig' w'och, die Licht tot haer verhoft;
 Gelaten z'richten, Zedig overminnen,
 En tydelijkt zyn in abien wat haer teeft.
 Dat i' n'ner haer bedwove, of hulle, of t'achte
 Te ontluichten: of te cloover aanden t'ang,
 Inder te p'akte e'n st'raal van haer g'ene
 Kan vedelen of d'oe schenaa, - de Lichte
 Wel leucht het niet van nie het smeched v'og.
 Van de warde telt en opstaet naar omhorg
 In ieder w'og van haer geved
 't h'elpe voor 't bedrukt genoes.

8.
 Die, wil maekt zy verhoort zyn door die st'ad,
 In in den v'og van 't Looze b'erech'iam t'it;
 Nu en s' het v'og ten lehel seft en b'it,
 En dan de bl'iken af doet dalen
 Of 't L'icore st'ruisbeed, ^{dat} haer hand,
 Of op het f'ruer genijde kralen,
 Out edelhart van 't Halg Land,
 Met vrome teeheren besneden,
 Een kring van kindel'ijche beden,
 In L'uthe'lijch verband!

8.
 Wie had 't? - Een wonder Kind.
 Haer malen had haer z'ont'berind;
 At deenij had den n'berp'licht
 Kenned v'or! v'red ver Caten v'icht,
 Maar, v'ad zy van onreke, bloed,

Haar schoonheid had die ramp overgaad;
Mits Lief de mensche onverschillig toon;
Dier wrecht de kind's Liefde van den Lof;
Zij, als een Moeder, reent
De kinderen op aan moeder vleed;
En adelt met haar vyfste gaven
Schuiken knecht naar Lief en Lief,
Die zelfgepen moederwort moelt Coven
Jaen vaderlijf te beente viel,
En have hebde had het kind
Int lofde en Godsmucht opgenomen
En met een moederhart bekind;
Gods liefde heeft e. stak de monen!
't was of hy Liefen op haar kind
Tendubbel d'asote, sints den morgen
Tra Lief was 't nicht begon te Lofen,
Dat sints de Lufft werd van haer Lief
En o! wie kan haer vreugd waardeeren,
Die die haer Lofenwed phetten kan
In toen haer hart kwam overheeren.
Toen Guy, de Koninglike Edelma
Dat kind ten gade kwam begeeren
In soijt zyne adelyke vleede,
In soijt van zyn vergrande magin,
Die hem zyn wapen schonden Lofen,
Waar seuen viede op de celtte hoekt,
Ahar waardig dacht zyn neen te dragen.
— Omdat zyn spon was? — Zeker niet:
De Schoneid, maar het org op Lief,
Was te aller tijd, by alle spon
Nicht zeldrean sijn de Koninglike Landen,
En hy, die zyn gelijke ontmaekt
In mie een graenhoed doet pralen,
Zal 't org Lief licht niet neer doen dalen

6
Open van dat beering bloed,
Alhy de eerste jonkeronwen
Zel prompte toev. sey aanphouwen.
Neen! Machteloe Vroomheid, — Et alleen,
Zou 't wat de Edelman bekoorde,
Doe don zyn hem een halge sponen,
Die beter wadeel toebehoorde.
De Vroomheid, sints het hem ald ontvial,
En de eerste reinheid heeft verloren,
Een tweede reinheid van de Lief,
Nest minder Lufft der Engelen Choren!
O Vroomheid! Vroomheid! niet giet,
Dat hemelgher kan zyn op aarde,
Een Vroomheid, die den hemel Lief
En Lief in deenood openbaerde?
Zy siech wonwylde; nu! wat Lief
Ahar sponen, ne Lofen, ne verheven,
Maer Lechiger en faller toev. s,
Op hard zyn dan een vrome Krouw?

J.

En Guy was, van zyn eerste jeugt,
A Godsmucht opgegewend en deugt;
Zyns gelof; niet des hy,
Die, hoel van hart en Lief van hoef,
Nicht Lof: "Myn vader heeft gelof;
"Myn moeder had; Geloven my."
Neen zyn zyns sponen, 't blivide
Doe gese werken; zyn genaed
Nest immer Lief of Lief, mee gese
Van Christelike Liefde gese;

Ja die gefreugheid van de zynen,
 Die leeft tot duccelijck overlast,
 Meer die hoe laed. Te fontos jhine,
 Altyd en om onom gepred verpaest.
 En daarom heldt huffe dagen
 Te wegnette ijria Opgestaan,
 Hoog op die blanke water geflagen,
 En zag haer af en tustar van.
 Geen ma'ter in datge phoon berieldo,
 Wanneer telt 'Oute redertied,
 Neet ee. die Low eerhedig knieldo,
 Altyd haer zoenbralle. bed;
 Geen die Low seedring, Low soctwaertis
 Te beide reesonk om i Hoogwaerth,
 Geen die Low's tuinting overnat,
 Volken de mishalle inga schouwen.
 En i helig bloed werd i ipe duouken
 Tot pand der redelg van haert
 Gevoed vorkt. Hy had by velen
 Ten vromen Low vogaft geroekt
 En weneette dat hy inder nocht
 Na wie Low harte niet te deeten
 Met wie te bedden naar Low
 In die veruukkinge te maeken,
 Die i haer verheentend van Or hem
 In reeden roge Salgh maeken! -
 Dier Lyn i die va has tot Has
 Den neller gang der liefde gheppen,
 En hoe hy stogten. Longten Reethen
 Tot dat zy lastelockt woddte. terten,
 Zy schieldren niet met eeder man
 Geweld leegt of gevelen. Band
 Ook was in de hen wa. deran

En loop Low, en teiner geest
 Lodes zyn beschrijfs vriest,
 De Low, bolesalige i ipe wesen.
 Low hegede gheen van iachtlokkij,
 gloyfende i chert's roch korenij,
 Maar zeed riets. Linlijke om te klenen,
 Als velen zeed te veel te loel,
 En stabb en broedelyk geveel,
 Voor greevdyft' eerhed Opgheven.
 En Malme kerheid, die ten speed
 In. Biggriente. Nuff' riet kende,
 Sub. enkel tot de Liele. vande,
 En geen gebied werde over i blood.
 The King, the Que, die alle dagen
 De chingten ijria onder socht,
 De selginyet ker bed gedragen,
 Dit helig Graf van holden wort;
 Low, van we. allen reed vromage,
 Dat by, an waphen stund Clerk
 Letta son Nijdes van de herk
 Het nonnshoetted dat ha. Low yden,
 De wurd in u. cel outopad,
 In wurdin dweper of en haly vollen,
 Man i. kerant des Thudlyk' d'aw.
 Low troude Maetheld mee. Onvlantte
 Low gredren i Low Land, on sat
 Hyt fornen van Low maegphas Ouchte
 Mengtrot hy de beledigt had;
 Hyne wivede kon haat v' woken,
 Toh by een. Voordekyer. steten,
 En v'nd op t ledig slotgeboude
 Belgeet i luyden. Thudlyk' Eden,
 Ineethe al der hegge Lath besien,
 En d' aardphen. Snel v. v' vromen.

Maar nu? - Maar nu! - Sints Leven waken
 heeft hen Zijn Machteld niet gezien;
 Hij was van 't Lief voneerd verghien.
 Zijn afgetand deed haa 't hartel beken!

- Neen; Neen; dit zelfde flotgebouw
 bepost de Flaming en 't Kip vrouwe,
 Maar hy onthoudt liefst allef over
 En d' onbewondsten loek van 't slot,
 Waar niemand, na Zijn streng verbod
 Hem voor 't gezicht zijn vloer moogen,
 Dan hy om hen se elke kaart
 En tote brood en water bracht.
 Dat was oar dit gedrag de rede?

Oen ftewling die ketenist, en 't
 Die hem bequide alhandst niet. Hy?

Hij leefde op 't slot met elk e rede,
 Hij was gelukkig; danhy had

Stoet haa betruugd; zijn orgen leidt
 't Aan ieder die hen raadthad;
 En kan en helder org misleiden.

Neen, stormheid, fierdfchap, emb
 Dat alles kan vernomming verdr
 Allen 't gevoegen hichelst niet,
 Maar laat haa op het vro word lezen.

Daar is een frael van medelyk
 Die kint on 't bliden aangecicht,
 En leefst blank by over desont,
 Tenyent ent al zyn trecken prat

Dat hen niet stwelde, yetz ont.
 trak.

Daar by des avondt, onverscheld,
 De lage Lijpootte ontgongeld,
 En Zondag tot zijn pa te preken.

Hy wan byt vollen van den kaart
 op 't Lief Benu, waer hy met bevon
 En angst boef Machteldt werd gewacht;
 "Dat had zoo laat hen ingedreven!"
 Daar was hy. Honderd hooi zyn taal;
 Men bringhy lichtte de Olyftersaal!
 "Mijn tafthaark; dronk rook avondnaet;
 Bied de wille vrouw, vroch 't begeerd
 My niet te raadren... Ik verzoek
 Mijn Bybel en Getyde boek!"
 "Bleng die!" 't Hrovel haa as den
 Heere.

Zo seet de Flaming dag ac. dag
 In vaste e vrspraakenheid;

De decaer, die hen 't hagen 't Zag
 Pracht altyd kort bekleid,

Als Machteld met gsmordt stien,
 Ten Wreid vroch: "hoe vrodt ghy hen?"

Het andwoord was verscheiden: "gheet
 Wat 't se de. En 't luid: "Hy lieet."

Maer later kwam hy aasch vrspreit
 Tenyent; dan had zyn Heer.

Het vorsch of gipny da gblidd;
 En eindelijk wist hy nakomlyge meer,
 Dat andwoord by den teder vrouwe

In haar bevroordheid geven kon:
 "Luw heer precht en Lieb-zelf!" "Huid
 + Schoner haasde door" "Hij zat
 "Daar voorloot weder" "Hij gebroed
 "My daadlyk leent te gaan" "Lynia
 "Grah worden die ich niet gestand
 "Plek is hy als de dood."

Maar als de aarde om den haare
 de bring der dienst ben pas gemaak
 Dan werd aan pergelijk bekecht, wat wat den huld met voller slag
 Geheel een gabel stoegedicht
 Dan werd er flun terend jergist-Of Los u ont de ervaring freelde
 Naar de corraak van met Niemand
 Dan weder flun terend geneld
 Hetopen in d'ontrek werd verteld:

Deleer zei: "hem was voor wat verha
 "In heer had I brandt onged evaal
 "In opz lijn weg een help gezien,
 "De hem bettoverd had misphien
 "Een ander zei, dat in den haacht
 "Een vrede brief was aangebracht
 "En dat re, spaploos van de jeat
 "Tendaert grammel hadelhaort
 "En lude stemmen, en een taal,
 "Die huchie kende, en de oostersaun
 "Alom werd dat voor naar opächt,
 "De flaming was en I beken nacht,
 "Eng zy huchulde was of niet,
 "De Duivel vrede op hem gebied,
 "Ja, phom I door velen werd geseproken,
 "Deus had een zware flap gekoond,
 "Men had een bladuke vlam gestoond,
 "Zy had een zwaellucht geseken,
 "De

Dein den jang haer temploof,
 O Overstaand, en Engeloorf!

12.

Maar Los open deel konden tyd
 Blyt Ongetoorf van onse dagen,
 Openstunpelaar aan alles tijp
 Het vat den huld met voller slag
 Duet kloppen en het hart verblift
 Of Los u ont de ervaring freelde,
 Hoe teer, hoe innig, hoe getrouwd
 De liefde zy kan in een vrom,
 Dan zal de Eijfving zulken reelde
 De doen befeffen hoe de fmarkt
 Thands knagen moet aan Macktey
 Lark

Lie de onrust, die dat hart verteerde,
 Was als haer teedere liefde groot
 Zy streef en missevendonden voor
 En choud slechts met dien zy begerde.

Maar Los opleing was haer min,
 Of chrou een mepetatom van gedaachten
 Haar luiren deed by dag en nachten,
 Daar floof geen aegwala tot laer in
 Een aekkerodde Open kwaad verdenken
 Of hem dief laer, toch wreed verlieft
 Men, Zy bequep Lyn opzet met
 Maar I kon haer trouw gen haishied
 freken!

"Eent' daat zy - , een, heb ga hoe
 "En zal de overde dik verklaren"
 12

"Eens zal zich 't raadsfel openbaren,
" Maar leed! Zy het rich te spa!
" Myn kraakt bevestigter, Zal me ontvriaken,
" 't wil helpen, - 't zal 'er raat minnie!
" Maar laat my eer, 't hem bedelien,
" Dan mit 't o doud! 't u beke dunn had!
" Dook heere! Laat au mit gephien!
" Raak flup zy naer den klein. Toen,
" Der tope boven de Postersaal,
" Om daer den wet flap naer te koren
" Van haer onrecht baer gemaak.
" En al hiyl, lag zy gantfche nachten
" Rekkied, 'n bad met luider, flen
" Sont voor zich de li', naer heeft
" Voor hem,
" Het middelpunt van haer gelaekten
" Dief badre ook heden, 't weerd
" Op 't delven. Crucifis geflagen;
" Heer! Geef my krecht myn knif te
" 't was 't my arme vallen byg

Daar treedt de Denaer haer om vage
" Dat henz gy volkert! kude of
" Gysph! ontsteld - sprecht ent-
" Pratten om my meer verschukken hoer!
" Dus heer.....

" Sy laap - "

" Myroepen? "

" Ja "

" Feftand? "

" Sy eucht daadlyk. "

" 't Ga. " 10

Neen! 't haer letel loch zy aeders
" Bedekte 't aankunt, in de luid:
" Helas! ik... duff niet - ! " sprakte
" 't eik,
" Maar raf verhuif de thons zehere
" der!
" Goffert vees te er met vdaardighad
" Van 't eke. Ketel, midchte de vage
" En sprok bedaard en onbeurgen:
" Wel; heet my voor; ik ben
" bereid. "

Gruy.

13.

Met huiving had zij die taal;
 Het was er donker; niet en spraak
 Van licht, die door 't schynfel drong,
 Dat er die zaaiwe vesters hong;
 En Machteld zag in dat gebied
 Van duist'rvand had gade mist.
 Onscher tastte in 't rond,
 Tot dat haar hand en zotel vond.
 Zy sloot het oog, en piddend sat.
 De jonge Berchtstroomd heer e. bad
 De klaving van by naarlyk dears
 Aanwezig van sprake richt tot haer
 Zy werd open ademtortt gewaar;
 Ook zy dookt saam e. f. admen, dor
 Het lichten, phoon heer lang boort.
 Door pidding werd benaand en vreg.
 O hee! - die fette was icht weed S!
 Maar plottling boende en krachly ken
 Haar haken O. Zy hekende hem!
 Wel was de drangheid der toon
 Kraanp he klost icht orgewon
 Maar echter werd by teler, Laelt
 En zonder frougheid uitgebraet.

11
 Het Gruy, haer Gruy. Heer vreg, verduwen.
 In wakt by 't weyber, zy dea f. pheen,
 En ijdig vloog zy derwaards leen.
 Zy vond hem, keende de ran de hand,
 Zy hoofd verborgen in de hand;
 Zy sloeg haar armen om hem leest,
 En held hem aan heer hart gedrukt,
 En was der ziele, zo veruukt,
 Als waer leijf gade doud geweest,
 En hi, na hofloore f. mart
 Tenggeve ran heer leest.
 En ok die Gade zely, - by pheen
 Teelen an liph, en beed van pheen,
 A Door lichte, ook hi f. waand;
 Zo onbeweget f. f. by deas,
 Als med liph, kun rof f. gewaar,
 En in zy - Raap onwaand.
 Maar toen de lieve, teedre vrouwe
 Zy aangeicht ontdekken won,
 God f. of hem, plottling ontraakt
 Een gij te lang had aangeraakt;
 En by ontraakte, sellen f. f.
 Sticht by heer toederheid f. f.
 Zy vrende 't nof, vookwaand de huf
 Die ob liph lippen daler moest
 En f. of harden f. f. en moest.
 „Neen Machteld! niet aldy.“

14.

En p. a. v. g. d. Machteld f. f. f. f.
 Haer eand plachtig e. f. f. f.

Tad naar de deuren der Leal, en sloot
De op leer gaderel; by verbeidde
Een bogen, bak of affhard. kwam
Tot heer streng met palle phreeden,
En plaatste Lief by de winter; nam
H' Gorden en entte de heer bene dan.

Nu Munde de heest der volle maan
De Feinstemil dien late binnen,
En Maekeld sag haar egebe nau.
Hoe phote de aanblik der de sinen!
Dat tillend, phreend, luydlyk licht
Ziel helder op Lijn aangeriest,
En spreidde ont' wofde en bloeda,
Geel en witte phalenkracht.
Aet heilig phoe. dat aangeriest
En aaklyk blenk het di' verlicht
Zy was vernagen jnt. den dag,
Dat hen wort laakt Lijn op de id
De bleke wang was begoffen he,
Het helder oog phoen en gersonken,
En wild e phublyk sag by rond
Ja, daa, ha wafherp en Lijn blite,
Op t' frouwe wofwordt d'eyt e ph
En hardheid om Lijn handi
Vild viele baarda fofthe kee
Tun zwartheid glimphre den dat lo
Jaf aan dat uitgewast gezicht
En phatlykheid te meere,
Zet sag hen Maekeld wor licht sta
En dij verlichte len de maan.

12
Zy keef en donker, want de fraal,
En de phin zeer brant dong,
Verlichtte alleen naar den gemaal,
En fluitte was aan t' eind der Leal
Een beeltnij aan de vanden Long.
Toteral Lijn vader begotris. Jij
Was jong hog op die phidery,
Blontingphed, en t' lams phandij daer
Een zushoman van deetig jers,
En medijg wed Lijn lach gericht
Keffepan door die fraal van licht.
O, Me wats ander det geest
Dan dat van die raat de lach staet.
Lijn org was klaar, Lijn phedel blond,
En phalle lach pheddel om Lijn hond,
Daer was en kyde rustigheid
Op al Lijn hephhe, uitgepreid...
Liet! phatlyk was dat ander phied
Van Lom of vader! t' cheen orobek
It denkbeld gey getroffen had;
Za t' waakhield by den blik gericht
Op dat bed aerdg aar gericht;
Hog wild het door de kamer vloog,
Dat heeld
Maekelding sag by Maekeld gey,
En Lijn dat by den phedel org
Als on leer wofwordt ga te laan.
O, daer was angst, wofhetting, phide,
Ternijt en vofbid en deen blit!
Het was wor leer het wolle phaan!
t' Oras of dat wadyk woflicht
t' otereend brandold op leer gezicht.
Hij had gey deernij; phag e phad
Phed by t' gelaet tot phed gericht,
Maekeld phag geyt by phoras vey,
By d' arm of phot phag van Lijn af.

Hy zweeg niet andernmaal
Van de pijn had klanken in ten
De pijnlijkste in der menschen taal,
Sint' i' Eden dierde ten hoest kintem,
Waarom dat heilverdiend woord
Reed door de slang was damplood
En Loken 't sloot ons alle binten,
In dien niet Godes heiligen
Gebleken was op Golgotha.

16.

Hy zweegen had de kamer door
En kwam teing met overste drift,
En lei der wand de halve schrijft
In 't afprijft der ~~Vergoet~~ ^{woon}
... Hier taak het Maekeld! hier geschreeven
Draak my die Letter, loo gekunt!
Ik heb een spuweldad bedreven
De ~~dit~~ ^{oud} open vier van rust vergund.
De heer zal ons verdoen voor de boorn
Der kindren onse wels; zyk eloch
It op ons meek my dit ten Loge!
Gruem die letter uit dit boek.
Hoe ik heb jute de eerste kinder dagen,
Zyn worden in my hart gedragen,
En wor zijn outen rec geprield,
Ik heb van een vromen geest beriet
Gebrecht, gewast, geboet, gebeden,
Der Ahwel e. my vleent bespeden,
Ik heb va. pal de kerk beval
Gee alle letter overteeten!
De ketten haatte ik boven al!
Ik heb in regen Vlaampy steden
En. konhelgonden handelaat

Der Letter op het loogstaar,
Ik heb met rieve linnen om de leden
Ophield by 't Helands deuten graf,
En op Calvarie gebeden,
En ik lei den pelgrim's pad stalt af
Om 't flagwaard van de hyste goden,
~~De weelde en eib te worden,~~
Om jute der Arama
Des Musling oepel vloek en straf!
En nu, wat zal sijn alles baten!
Ik heb het heilig pad verlaten,
Ik heb gevallen diep, je diep!
Ik hebde he af eren god my liep,
Ik heb genorgd boven maten!
Ik heb he op den heiden Libanon
En ~~de~~ ^{klein} grote noeten kiesse,
En niet ten enkel vier verliesse,
Dat my den Here heiligen kon!
Ik had de fropende aarde ontbloeten,
In boete vatte en lichaams pijn,
Den onben Adan moeten elvoden,
Den halgen Geest die lachting lijn!
Ik had den maekel moeten tergen,
En Christus leven, al mijn tijd
Gebeden tot den overden sijn,
Om een de Grooten Kroone te erven
Den afvekoornen reggeleid!
Maar ik heb - mi hoort het Londer beven?
Ik heb op zoov grote Zaligheid,
Verworpeling! gebedt geveven!
Ik heb als de rijke jongeling,
Die weened van die meesten ging;
Mijn Leukheid van vroeger dagen
Ik. uitgevinkt en weggedaan;

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

Loof en gunst hebt bedruwen,
Door Machteld heftet hebben, haat
Veracht, verwolck haar heet in leven.
Of neen! - Verget haar...

... Fische Laet.

Toon volge er een langdang Luygen
Als ob dor n uitpraak vlegge moet,
De dankvouw kan niet hooger flegen,
Dan naar men dere hooren doet,
Te laet! - Noot lothie woord in 'leven,
Dohar niet lofd'nis is al de tyd
En ge altd in verzoeking Luyt
Den ogebruik teugtegegend.
Te laet! - Vergh'lyk! Longyimmer
Die woorden tot u zelve, spraakt,
O, ik beweer u die het rimmer,
Draar 't boeten of bekeeren zaakt.

Maar Lou! - My had het uitgeproeft
De gunst, dien hytshewerect
Moet door een leuwigheid van
Tergolden worden en geurken. Leed
En Machteld, Machteld! Ach, Luy
Niet wats; het werd haar langs toe dange
Hetgen. Luy wroep had gegist,
Glorfde u du raawlyke langge
Neen. Neen! onbening phle. by
neet

Maar kon hy phuldie Luy aan iet. 16
Del. gen. genade kon verpreeved?
En kon het Londer hope fteven?

Het werd haar licht in 't Londer; de
Ontoek haar, phon. Luy mynend Lat
En pleisende naar 't phew; Luy raekt
Draa riet; Luy waerde Luy loch bad;
Luy held den doffe. blik ter waerde,
O' Luy her ooyphaarben O'
M't Luy loope oren in Luy her,
Temyl Luy door de kamet waerde,
O' plottling fteftad on naar aan
De fteven en heer vrotteraan:
Lond, phon het in die conthage faren
En in Luy toefstend wonder phew!
Lond in op dwane rietig heen
Mandachtig de ogen in thoturen,
O' chaectig ee. lucter, of berag
En veder, die op tafel lag;
O' vlegde het de vinger frite
den omteck van een ventermif;
O' lag by 't maanheit doeltot euk
O' ftechte tukken op de ruit;
O' naar het phew, bedacht Luy veder;
En had hier en thore op en veder:

18.

Maar plot fting voor haar ftegeftan,
Laghy Luy apple toornig dan
En fprak op phome toof, die van
Lang Luyger. Hlygep;
... shwood dan.

Le ontwaakte: "Wat?"

"Wat? moeg ik niet
Wat op uw mond was ik geschied?"

"Mijn mond was?"

"Gy vergat mijphien
Gy hebt een vrede de vrede gezien."

"Als vroegen morgen: een Heidin;
Zy kwam zucht om de woning in."

"En wat heeft de u gezegd?"

"Zy sprak
Mee ik vroeg er kint, ik geloofde
Geen Heiden die u verborgen zied."

"Zy sprak
Zy was de uwe is verloocht."

"Zy bracht
Twee rozen van een zelfde tak;
Zy bracht de bloemen tot elken
En zy ontblaarde de een met de ander."

"Zy bleef in de loof blaas;
Zy zakte in een ven vergaan;
Zy zakte in een ven vergaan;
Zy zakte in een ven vergaan."

"Indicee."

"En dit vernemte gy my?"

"O, ik mist beter, mist ik niet
Dat de Alnaecht de ons redert
Dat reine hofde ons last verbod,
Dat God de Heer is, Zeg, Zond
En wat gemaak mist ik gehoren!"

"Neen, dat rampzalige! mist ik niet.
O God, lof te he. van de rozen.
Zijl Machteld Lie. wat dat bedid."

"Zy was het uitgeprekte land
Heer Heer den wand:

"Lie Machteld! Lie by licht der
Die beeltnis aan!"

"Het is uw vader"

"Ja! e de uwe."

"Zy sprak niet, zij niet, judder niet!
Wat was het of men ingewants grove,
Als de Zyn vonsif voor Zich Zied?"

"Zy zag hem aan het hat gezicht:
Zy zag hem naar hant & dat benid?"

"Van heer, die van den zelfde tak"

De twee gebochte rozen brak.
Dantzelogd! voor Leven reken
Lieve! voor Leven is deen fructen
En vrede my in denken word
Den onbesond.

In moeder, Lei Zy, is gestorven;
In den laaf ontflag van u. eed,
In my tot wotting, Zuygen aed,
Dat ~~is~~ en Maakteld heeft bedroven.
Nuw eede is uin vader kind;
In deef en Vlaand'he naeg benind
Zy fust in kraambed voor myn vagn
In legde I nucht te vondling; te sag
Het wel verzorgd den anden clag.

In ben uin Vlaand'ken vreggetoed.
In twintig jaer kon ik weeron
En vnd in Maakteld brudegom
Maar ik had uw vader d' eed geyfren
In ik was uw vader d' oer beelicht
In deede my van vloengemid
Dat wort uw moeder dit Lon horen

Noch iemand hierop aarde. Ik Ach
Een eed, hoe dat, yn weinig mach
Omdat ik zieh voor heilig veyen;
Maar ik wilde eens desen eed niet brek
Toch heb ik uw bruid gemaakt
Hoe srome! In geyngelov

In als de Zuster Les del brudeg
Maar die uw vader ring tot he
De waardheid ik heb die van de
Van Maakteld vreggetoed moeder
In d'weg kan over Lee en Cant
Thand met de hoet ord Luwlyk beken

Ik kon terug na Leven reken,
En Zuyge uw Zutter zo g verneeg
Wat ik had op uw wuften weegt
Zou Sal ik Zelve tot U spreken!

In nu; Maakteld kwam my vijfde dagen
Hoe ik in vaukhoup boogebraekt;
Maar ik heb uet bleen; hoo gewant
U eerder voor myn vreg te klagen.
Maar Zy zal hier teyn: dese haekt!
Zou Zullen my haar blith verdragen?
Thadst wat gy alles: uw geslacht,
Uw schuld, uw geweld, onsel khande!

Ma, hoe Zal ik klinken voor den Lande,
Ten Zy onals onse vader aed,
Dit vromemach beede on in eed.
Het is verpuklyk! Maakteld! Maen
Wat Londeaer Londeaer van wy?
Maar my Lon dom niet dra te staren!
Maar and'woud, and'woud, vrom my!
Och! myn deew keelgoh stabi,
Met met myn vaukhoup on allen!

Spreek! Gy hebt khandeel op de Londe;
Geweld gy al haar schuklyk leen?
Spreek! Cit alrik: My Zy, verloren!
Roep al uw foldand' af heer lijk!
Omaand en Zutter en min bruid...
Mwet ik dan alle te toe lere?
Gy raapt - O Londeaer! on mach!
Zou niet myne allgen; Lei uw zaak!
In nu alleen met langer spreekten
Ik wort naar broode in l'ip l'ur d'and!

O Lief met - antwoord! geef een teeken
Van afschijn dat dit leetvoersaad!
10.

Maar Mechteld heb alle zonder Leven:
En thome doode, pijnlijk schoon!
Maar, alle door Linger geest gedreven,
Oeps te en klapt uit of halven
3 In letter bewaakt medeven:
"De Heere Guy kan en vergeven!"

My li. Morgelyk, Mechteld! Maar versta
En geef de woorden uit mijn mond?
Ik, Liefde, moet verdoofd zijn; ik
Moet welken en zien helthe. Stude
Ik heb den Geest verstaan, hoe is
Den woest Port der Muursteen
Dere Alnaacht over my gegeven
En hem, den hand ik licht over. Stude
Ik richtte op twee opzichten. Ik Dore
De stem der roeping en myn boest
Te hem een volgend, eijdelijk proeven.
My was de heilade bruid bechoren
Ik heb die bruid veracht. Melan!
Ik kreeg een andere bruid en u;
Ik had mijn bruch en ging verloren
Lor vangt de Duivel al uitvoeren
Voor u, hander die tegen wel.
u blyve boeten en gebedent
En pelgrimstokke en kloosterca
Maar ik heb alle luid oesteden,
Voor my niet anders da de he

19
Wel kump my die gelochte dag,
Toen ik getrukt werd door mijn Loden,
Toen ik met u wor t'ortien lag
Een onste jaam in d'icht verpanden!
De Do. verprede een waatig licht;
De freedovera stook aen t'gericht;
De mid, als my t'portaal in kramen,
Ling aetel on de hebslen, diecht;
Wat zammelden die verftoamen!
Hoe Lief, hoe veruut ik pheen,
Het was my spate binne Reden,
Toch een klaps of my enaar misdeder;
Het hart kump my van phiten en:
Och waren tre in die kerk alleen!
Een ander wot met vlogge pheden,
En magen - een appelen stot
De knecht stes Heere te gewoek
Geen menich nocht onse tij bebloeden:
Och huwlyk had myn haan bevelde,
Myn afcaas gramphap ongewest,
En - nu in neten stui - met gelden,
Alom wo Lee Lief dan oth beledt.
Was of het was licht niet wor branden;
De choorhaap (met g.?) kuan te last;
Scheef dat des Priesters plechtgewaad,
De trouwing viel hem uit de handlen;
Ik leg al die waken, my wor t'last
Nog door myn goeden geest gegeven;
Maar ik werk tot onloggen vangedeven!
De Duivel had myn hart verwaard.
Nog, toe ik u mijn rechtter ghe,
Ging my en leuwing dog de ledent,
Ik was de plechtigheid en in spaf:
Ik hoorde niet naar t' Priesters reden.
Ik haest aan dingen van t' Verleden,

Die niet behouden by dat feest.
Op 't laatst, in 't g'g'ns vaders geest,
My fronsend, dreigend, hegg' treden;
Juist sprak de Priester 't Amen uit,
En ik tot hen en met mijn vriend:
Mijn vonnis was volpacht; en ik
Rauwzelig jitz dien Oogenblik

20.

't Gas of Licht Syn gelaak verrachtte,
Voltooy een vrid'lyker Gedachte
Zut reeds by voorraad lezen liet
Mij by die omg'ing:

„Och, hoe niet!
Ach weer niet! doe my niet gevoelen
Hoe teer ik u heb lief gehad!...
En doe my niet bekenen, dat...
Die liefde nog niet kon verkoelen.
't Maakt niets weten dan mijn schuld;
't mag mijn vonnis niet versachten.
En als me een peck gevoel veruult,
Dan, o bestryd heb al mijn krachten
Tot dat is uit den Duivel - Neen
Mijn Lutter, Machteld! Ga nu
Schuld't my, - zij ons afscheid jael
En korb - en korb - lecht en raum
Gle. h'ig! - ik kuste u zo veel malen,
't schuld'te. Lode en ald' uw ma
Dat ik 't a'broeder hi niet he
- Trauwel! Laat my 't niet meer k'ha
't heb u lief, dat Oogenblik,
Flucht voor myn toorn u weer v'p'

20
't wel den Duivel om nu dwalen!
Om Gods mit, Machteld! ga nu heen!
't My lief, die eens om Maakte
En nu zo diep rampzalig maakte
Beruwer ik u, Laat my alleen.
God - maar van my g'g' Legg' vaand
Sy daalde op u alle vloek' p'ach
Trauwel! Gy doet my minnen weder...
Noch hier, roff daar!... Ga heen
Ga heen!

Noot: gilt te - a weyft zich aan Syn vrot
En jaet leer armen om Syn knien!
Niet dus is 't dat my phieden noeten,
't wil my Lieven Gwede zien!
't Zal u zyde niet begeven:
't ben nu Lutter, 't deel nu lot!
Dat kan niet zondig zijn van God;
't mag, ald' Lutter vrot uw leven.
't deel nu mede a' en uw trap!
't ja ~~en~~ minnen, minnen lap!
't porq' en jammer te verrosten
't my zullen aan den gruwel boeten,
't my zullen h'eten tot ons graf!
't zal Syn Licht verbedden laten,
't zal Syn gebed roef boete vaten,
't zal Syn rampzalig Syn. Helu!
't zal Syn God! Ja ook dat het li.

De Overgeer zag haar weder aan;
 't Oog zoft bekledend omdoed.
 Ziet den willeke. in ee. tralen
 Muffien en tranenvloed!
 Maar ontklapet God! 't geit onnuttig
 Zyn ghemate bogen phetie. naar
 Maar van den wester bloed!
 Een lode jadding doct hem bevoen
 In picht zyn aamen kranig uit
 En doet de afzigende opgeheven.
 Zyn had jaagt mee. t' Aluid
 Zyn wang verwaacht; Zyn mede
 Ter aarde is op zyn woerhoofd
 De widd der zaren.
 Gehel zyn behaam phoft en takt
 In gublaecht; phaten hem den gieb
 Zyn duivel is nabt.
 In phudff. zyn Lutte vden zich: knis
 De klamer, jnt op beide erick
 In werte fteppen door;
 Zyn redewoed heeft het rook
 In werte vlocht. phelonaan in,
 En wbeltepte, onstaad
 En buntengronig aangehaald,
 Afgrylft voor t' gphoor.
 En Maekeld? - Maekeld lag gehaic
 En hardte riet haa Egas woede,
 Maar bad van hony geest beviel
 In byfate. tot de Algrode.
 Zo baden Maekeld en vaa
 Gebonden aan dan gphineftate,

En Lagen in t' gbed verzoken,
 Niet hoe de ppen vlamme on haar
 ken.
 "Ly komen" - "Loo rief hy - in det komer Ly vroe!
 Let af! Lus radphid is folching Oenbeg!
 Gublaecht my. Jatan! gublaecht my gbed
 "Volloveren, oel folchen, de Liefde u rief!
 "Ja! fultand en kemp zwaard gekroind de een
 haan!
 "Ja! bloedige Despa! wat gijnt gy my aan?
 de held e. pvalle. en kroening der gy!
 "Lohengrin en phaten: de hel is ala by.
 "Ik gy werd da. kranig, en oel gpho. gelyk
 "Het hot word gphoot in dat duistere eyn.
 "Gheklank uwer blite - die fprecht gy - heeft
 mit
 "In made. en worman verwachtten hie brief!
 "Hie boogphoen! vrelt gy die heer van
 "Don van den rehtend. 'loe darf gy in
 "den tranf!
 "In die gpen fchiden een vloek he blyppaad,
 "Vreid't gy die zely, en vermofte ter aarde.
 "Ja! Prester is t' mihlaed vetwa in gendat
 "Nu vloek is vermed en de hel u verpicht.
 "Leg - Ziet gy dien fteprict van fuffen in fpaal
 "Zyn alle gyn Luttas in onil of t' flubel.
 "Open rozen! Gee. rozen! geen begent mijs
 "Dat rozen Beneden en rozen Onhony!
 "Een teeken der kruicef! Daa ffaat een
 "Heidi!
 "Ik kan aan haa. Zide de kard eir niet in!

Twivette! mijn slot heeft niet u niet gemeen;
Al ben ik geen Christus en niet het toebereijf!

Oeg landpke Heidenen! wege van my!
Oetriede - Gou de Namens heeft sijn!
Quand niet dat ch. e. deenstbaar is
Nieu! Christus ken ik, Paulus weet ik.
Maar Troveneren! wie heeft gy?

Mijn degen! mijn degen! mijn laatste mijn Zoude
Men bring my een hamar, men Zedel een paar
Trek op dat veld Linnet; die pelgrims ook
Ik sijn in die plooiën, ik kan niet vooruit
Mijn beukleer! mijn beukleer! 't is volle my
Ik kan niet die praeter geen Heidenen
He! Lach niet vermetten! roch sijn en nu
En overwerk en ik blinke de rustige Goud
Op Middag! leeft niemand een Hoofdad van
En Zwaard dat de Leven der Heidenen van
He, doch van de Sultan! 't is sijn kull ad
Nog Zyt gy met bloed van Parffare bemom
Op sijn veldom! nog eens Ziet gy baden in bloed
Sterf He! met sijn rozen! 't is sijn drielangbroed

Hy preekt; en van sijn Landen sijn
En dünne doek van blinkend staal
En lende gil klinkt door de taal,
En Mach held ligt ten aard gesten

Mars.

De roogen zee, naar haagen flaan:
Schaal de lucht was donkergraan;
't Was met en wolk en dampig rier;
En sijn regen maalde sijn;
Dee lagen vale stuingheid.
Op heet het landchap hitgepreid;
En doffe tint, en doodpke gespaand
En loodweer floer van maten roud.
't Was en die dag die 't gemaed
• Maar de avond ston verkenge doek
Sijnkerd dat ge. traag van licht
Dor wolke bore. Zal, Zoo dicht.
Die Kepping onmacht der Natien
Bewaant het hart van ier tot ier;
't is sijn, roelors uitgeprekt
En sakhg doodskleed boerdicht;
Het is sijn en vloed vereend
En laag e. speepend lylied fteent;
't Gebodde steat als ringebukt,
Opbloente en kruid ten aard gedrukt;
Sijn woglening verniet de lucht
Slecht, sijn en roef sijn rest tot lucht
Mi ten de lyblight tege stent
De dor sijn. Laand. sijn sijn
Sijncent het oor sijn vich gchlepp
't is sijn. w. sijn. sijn. sijn.

Rechts was de Zwaarte de meeuw
De draad van den storm wrocht
De rimpeling scheert van kreek en vloed
Onthet het van een Masive spiercie
E. & kringelagen harte leigt
Maest & wuier dat zy kweest as drag

Zon grove dagging Doelgest op,
En kromde om den toren top,
Om te somber vloer van nachtlyk zon
Te heffen van uit kuy van markt
En preidde een hevel, dun en woud,
Om dese woning des Doods.

23.

En zoud dat heer in de vesteraal
Te machten op den aften straal,
En doofde by de schemering
En lamp die aan den Kolder hing
En groter brin gewaad, haer te pheen
En vorken manen best gespeden,
Ongefde inie gedronge leden,
En long in plooven haer beneen:
En klein kap van vuur rood laken
Hoot om haer tobben kroep en zwam
En in men pheen haer voor loofte
Verborg en haer brin kaken.
Haer getuwart Borg pheen, en hel was
Van vreed, van Oosterlyk vruinte glorie
En Zilveren ringen en haer orend
Verbieden den Proheemphen staen

13
7 Was Mara: - peinsed Lat hy weder
Het org ab Maesttesy Lijf gericht;
De brin pand op te rijn gericht -
En Langzaam prakse en bykans vider:
O kind! uitgeblaten is uw licht!
Gee halpme taller wared deelen
Gee kruiden van Egyptes grond,
Gee talisman of Horroesond
Terugn. Luth en dieper woud,
Tot dicht te fluiten of te heelen.

Zy had de kameer ^{door} daer lag
Re. ander lokaal en uitgeblaten,
Maer met een droffel bloeds bevelst,
Het was de Dreepst Lijf; Zy lag
Zyn org verdraaid, Zyn blond veruult,
Zyn vrent maan juplyk jaangadulst,
En Zonder dat en Lijfeling
Haer door de floer tellegening,
Maer, met dat second gericht,
Hout in den Plating de orgen deelt.
"Rudst Moordnaad" mach in den
Heft in den doud fleete toegebracht;
Zyn Zwaak, en hit gewast gettel
Moest Zurchten en dien Raatpen
Zyn bloedloos werd verstoord: tot hoh
Zyn hart sich jaend pijnlijk mel!
En de ijlingt orgen vloed
Dreest op uw hachten uitgevoerd
Tot dat de vorken uitgeblaten
Tot dat g. konde vout en rust.

Zy poosde: „Mara, & moest zo wesen!
 Gy hadt het sa de blaauwe kust
 In heldere stansen dus gelezen...
 Toomae, het woord dat is gedicht.

Maar - „maak ze, en trad nu maatsied
 O, Gy Verftoetling, van uw vader!
 Kende u hoeden voor gewaar,
 Dat altud groot on opre bende,
 Een zwenende en uerwonen phaar!
 For al de jammen, die ik kende...
 Doch ik had en beter drent gedaan,
 U medevoerende op mijn beegen,
 U op my sterken rug te daen,
 En onverschrikt door storm en regen
 Met u de wereld in te gaan!
 O, Toen zy uit uw Moeder schroot
 U oprins en nu eerste kreeten
 Moest loven, hoe zoet Mara beten,
 Dat ze u zo bystaan in den dood!

Zy knielde neer by 't Lich: Zy duntte
 Een kus op 't voorhoofd van de vrou
 Toelar lovit, neer kus op dale. Lou
 En als zy over 't lichaam butte,
 Toet 't zilveren Cruisfig haar org,
 En schuf zy 't met ee. Eek onjong.

Was 't waarkheid wat dees twee geloofden,
 Dat daar en hel was aben de aard,
 En eden boen kunne loofden,
 Maar goed en kwaad hen was bewaer.

Ward aan de mensch en liveede loven
 Na 't doofbaan. va. den bron jesswen,
 Wat daar en Prechtel en Precht
 Was daar en god op 't kwaad verolgen,
 Thooned zo. len de phal verolgen
 Om zo val quivlyk leeft bejmet!
 Men loode! Men zo wort oit baten,
 Gy hebt u zelve slechts jikweld,
 Ten u en nacht voor 't vorgefeld,
 Dier enkel nacht rustt wort geoben.
 Uw stof kunt tot het stof der aard,
 Het wort vorming p Licht met de thoonen,
 En de adem dat nu wort be bnen,
 Slegt op de minde hemelwaast.
 Zo waikt wat bliepen kroont met vlaide.
 En water in dese ^{aan} bloide,
 En water in dese ^{aan} bloide,
 Zal, o pgegan tot 't baan feren,
 Myne Alde barane gited verneeren!
 O, Myne helle phatboront!
 't Wort: Zieuit! De Lyken keeren
 Tot de elementen. 't is gedaan!
 Geen bloedched bleeft u langer daer:
 U zal geen enkel lets niet deeren!
 't Zegak, vageak, op rangt vergan!

Hier zweeg de Heidenphie. Pochlagen
 Wat haar allen, de doosar gop.
 Zy moest die Ophoedij barthe slagen,
 't Hebik, Ellen de en maed verdagen,
 En

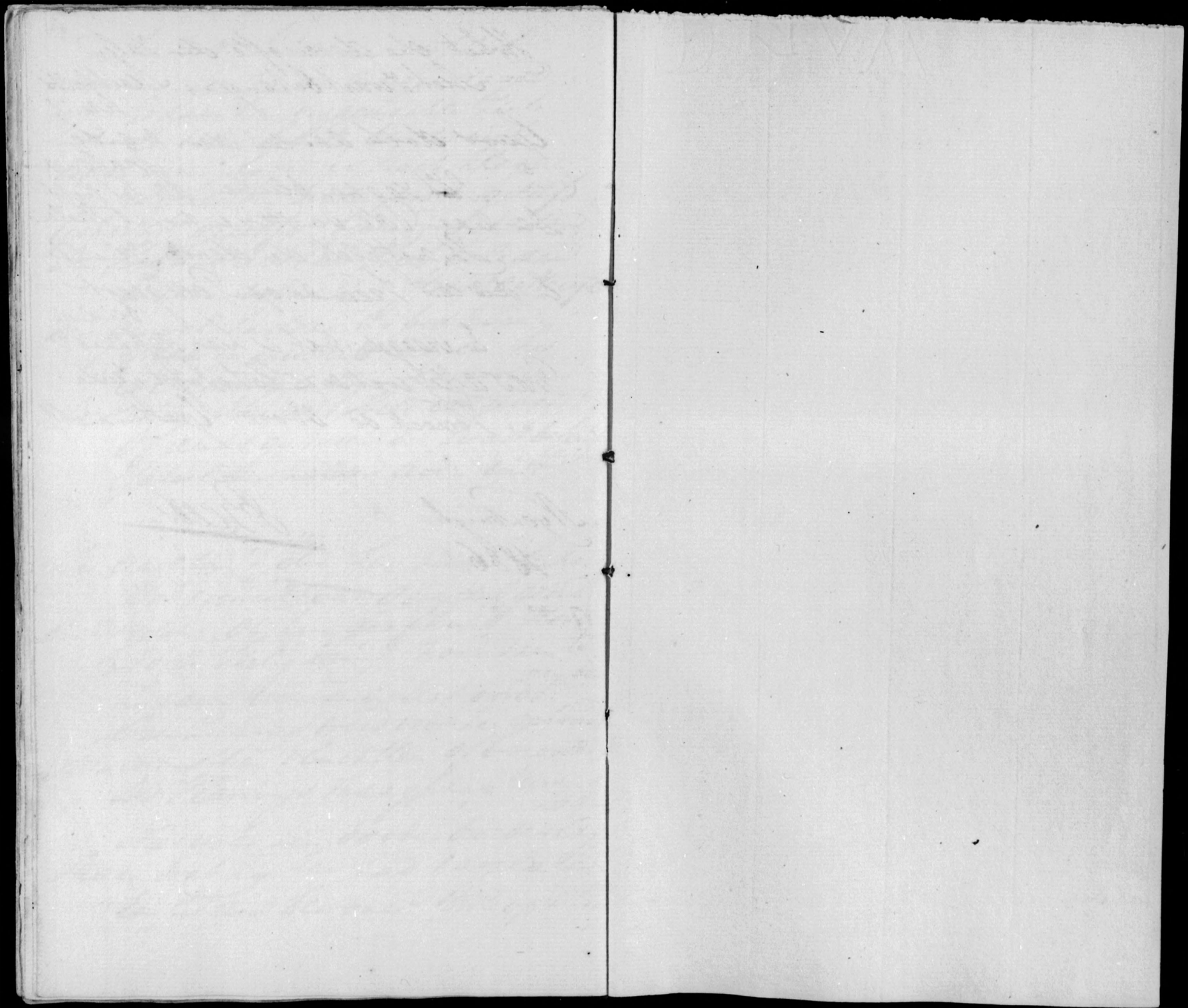
In Londen helderder verfhiet.
Too hen Lon nu de trooge dagen,
Daar in hien ongemachte Lief
En beter Lofte beure viel
Daar varen Lydes is, noch klagen.
Ly hebben beiden groot geloofs.
Gehoopt, geloofd, beemin, gebeden,
In Heiland die hun Heer beleden,
En was volmak, Heer' getreft.
Een quavel haddeer by bedruven,
Maar in onroekendheid; en nu
Al't koning en zijn Easone
De Zulken Aan de Meer vergeven!
Of denkt gy nu, dat 't Swart beklint
Gheest den helder leven vult?

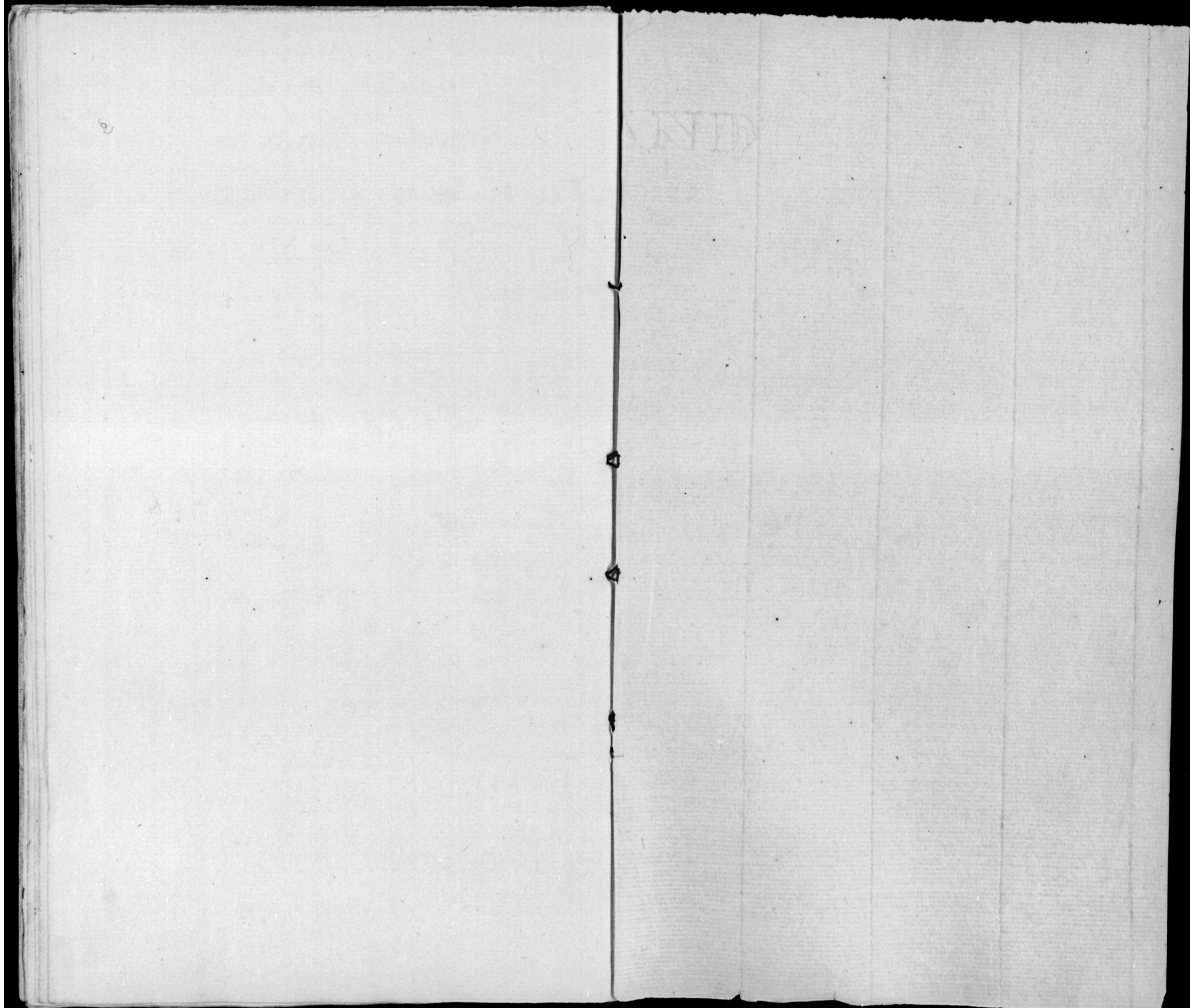
Ly daarten 't die hun beiden lijten.
Het vromet van om de grond
Ortreppen; Of hun grafkuis Hond
Noch heilig kring, noch haan te
Ly waren vreesden dat oord.
Een Lelmeis werd voor hen gehoord
Hun dienthen vluchten of beropen,
De Konings maaghtkap kwam en
Met maar hien goede broede klagen
Maar dat hi hen had ragelaten.
Een nieuw bewoner trok op't hien

Hy liet die droevigste der Zalen
Met Swart behangen; Met helder
Gingt doch aan een der wanden
Dat zag hen blinken die het licht
Der maan (de vensters en moest tralen.
Hy mettelde de deuren diecht.
En als een Vreemde op Poelgeest
En vragde: wat is hier gefhied?
Wat alle wat de Stotwoord Liede:
" Verroek de booze Geesten niet!"

Nventburgh.
1836.

G. H. B.

8

INDEX

